

Димчо Дебелянов

Самотници

Самотен бор на върха – страж забравен,
терзан от буря и горен от жажда,
аз чух възрадван твоя стон сподавен
в часа, когато бурята се ражда –
и върна ли се нявга в праховете
на силний град и в гмежа сам остана,
утешно твоят спомен ще ми свети
и ще успива всяка нова рана.

Че в своята горда мъка аз ще зная
и друга мъка, други стон сподавен,
пронесен и затихнал сам в безкрая,
самотен бор на върха – страж забравен!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6160>]